

СЛУЧАИТЕ НА

СЕМЕЙСТВО КУМАН 2

НОВАТА
ПОРЕДИЦА НА

МОМА
NINJA

НОВАТА СЪСЕДКА

МАРИЯ ПЕЕВА

СН®
СОФТПРЕС

Катерина Куман се задържа пред огледалото по-продължително от обикновено, но, уви, не за да се порадва на нова рокля или освежена прическа, а по-скоро с оглед на „ковид-щетите“, както на шега наричаше двата килограма, които беше качила. Карантината определено не ѝ влияеше добре. Въпреки че полагаше усилия да поддържа форма и упорито скачаше и се разтягаше всеки ден пред телевизионния екран, въпросната форма ставаше все по-заоблена, и то на неправилните места. Г-н Куман за разлика от нея не инвестираше нито минута от деня в грижа за здравето и визията си и при все това оставаше дразнещо строен.

– Отивам да разходя кучето, Тино! – подвикна Катя, нахлузи маската си с десен на „Бърбъри“, провери за найлонови пликчета и дезинфектант в любимата червена „Фурла“ и грабна каишката на животинчето, което клечеше до входната врата, нетърпеливо за разходка. По грозноватата му муцунка с вродена протуберация не можеше да се разбере дали се усмихва, или се зъби. Според Катя се усмихваше, според Тино се

зъбеше – в потвърждение на факта, че човек винаги вижда това, което иска да види. Да, г-н Константин Куман откровено не харесваше клетото зверче, което съпругата му настоя да приберат след една сърцераздирателна случка по Коледа.

– Поне да си бяхме взели истинско куче – мърмореше той. – Да го разхождам с гордост. Каква порода каза, че е това старче?

– Чихуахуа – отговаряше търпеливо Катерина.

– Чихуахуа, друг път. Виждал съм чихуахуа. Това вероятно е чехлахла – мелез от чехъл и чихуахуа. Да не говорим, че мирише.

Миришеше наистина, две мнения нямаше. Затова и единственият човек, който се занимаваше с него, си остана Катерина. Въпреки старанието си да го харесат, нито Алекс – по-малкият ѝ син, нито Тино успяха да преодолеят неприязънта си. Катя нямаше нищо против, че са го оставили изцяло на нейните грижи, защото дребният Ал Кохонес, както лично мъжът ѝ го кръсти, се оказа приятна компания за дълга бавна разходка точно по неин вкус. А по време на карантината, продължаваща вече цял месец, беше чудесно извинение пред собствената ѝ съвест да прекарва навън колкото може повече време.

– До скоро, Тино! – вратата се затръшна зад гърба ѝ, Ал заприпка с малките си криви крачета по стъпалата към тротоара, а Катя бръкна в чантичката си и извади телефона. Едно прозвъняване и отсреща веднага приеха повикването. Очакваха го.

– Хайде, готова съм – каза г-жа Куман.

– Крайно време беше да се измъкнеш – ѝ бе отговорено.

Тя се засмя и се разбърза.

***

В интерес на истината „Витоша Грийн Резидънс“ – кварталът, в който живееше семейство Куман, правеше карантината съвсем поносима. Той представляваше един от многото изникнали през последните години затворени комплекси в покрайнините на столицата, по модел на американските и европейските предградия. Къщите не бяха неприлично големи, но всяка разполагаше с грижливо поддържан от професионални градинари собствен двор, а улиците бяха широки, чисти, с тротоари, покрай които избуяваха зелени лехи и цветя. Вътрешните дворове, очертани с ниски, запълнени с бели камъчета габиони, гледаха към широки общи морави, осеяни с беседки, пейки, детски площадки и външни фитнес уреди. Целият квартал беше опасан с висока телена ограда, а гъстите туи по цялата ѝ дължина скриваха живота на привилегированите му обитатели от любопитни очи. Но най-голямото предимство на квартала беше, че е безопасен. За десетте години, през които семейство Куман живееше тук, нямаше нито един случай на обир, нападение или каквато и да е криминална проява. Всъщност децата тук растяха с такова чувство за сигурност, че зарязваха велосипедите и скутерите си пред входните врати без никакво притеснение, а захвърлените по игрища и детски площадки якета, телефони и всякакви ценни вещи биваха надлежно прибирани от охраната или чистачките и оповестявани във фейсбук групата

на съседите. В комплекса се влизаше през два входа за автомобили, на които патрулираше денонощна охрана, както и през два пешеходни входа, които се отваряха с карта. Охранители обикаляха комплекса 24/7, а камерите им следяха и контролираха постоянно всичко, което се случва по тихите, слънчеви улици, проектирани така, че да останат на завет от северния вятър. В квартала почти нямаше случайни хора. Половината къщи бяха закупени инвестиционно и се даваха под наем на различни посолства, чиито високопоставени служители и многолюдните им фамилии идваха и си отиваха регулярно на всеки четири години.

Останалите бяха собственост на млади бизнесмени, най-вече рязко забогатели софтуерни гении с поршета и ламборгинита, и тук-таме на някое по-обикновено семейство като Куман, хора с нюх към успешни имотни сделки, които бяха купили къщата си още на зелено, на цена една трета от продажната ѝ стойност понастоящем. Между съседите царяха почти идилични отношения, хората се познаваха, поздравяваха, а новодошлите (най-често чужденци) се посрещаха с усмивка и веднага биваха поканени в някой от двата футболни отбора, в литературния или кулинарния клуб. От ранна пролет до късна есен на барбекютата в задните дворове цвъртеше скара, мъжете се смееха и бистреха футбол и политика, а жените обсъждаха децата, новите модни тенденции и по древен обичай – отсъстващите от компанията дами. Единствената разлика с едновременните пасторални селски общности беше, че тук не се пиеше сливовица, а отлежало уиски, и че на скарата не се препичаха мръвки от домашното прасе, а бургери от „Блек Ангъс“.

Разбира се, пандемичната пролет на 2020 наруши идилията на квартала и сложи край на съседските партита, футболните мачове и шумните детски игри, но при все това ниската населеност и спокойните улици на квартала осигуряваха достатъчно пространство за разходки, а по зелените площи често се виждаха малки групички деца, които безгрижно си подхвърляха топка или караха колело, спазвайки, доколкото им е възможно, прословутата социална дистанция, за която родителите им не спираха да напомнят.

През тази пролет се случи и инцидентът, който бе споменат набързо в новините и се изгуби в статистиката на смъртните случаи с коронавирус. А всичко започна с едно толкова обещаващо женско приятелство.

***

Ема Сотирова се появи за първи път в комплекса няколко месеца по-рано, в мрачно октомврийско утро с дъх на подранила зима. Брокерката ѝ беше предложила да я закара, но тя не обичаше друг да я вози, затова влезе след нея, спазвайки ограничението от 20 километра в час, през контролно-пропускателния пункт за гости. След кратка обиколка на комплекса синият ѝ форд „Експлорър“ спря на едно от паркоместата на улицата на семейство Куман. Неспokoйният поглед на младата майка веднага отбеляза одобрително чистите празни улици и рамките за колички на тротоарите. Брокерката не бързаше. Търпеливо я изчака да разгледа улицата, преди да ѝ покаже къщата. Знаеше от опит, че в този квартал повечето клиенти са спечелени още преди да прекрачат прага на предлагания имот точно от тази необичайна за шумната столица атмосфера на